

KATEHEZA VTISNENJE RAN SVETEGA FRANČIŠKA

KATEHEZA MESEC september 2024

Uvodna pesem:

VSAK PONIŽEN ČLOVEK

Uvodna molitev

Molitev k svetemu Frančišku Asiškemu

Sveti Frančišek, božji služabnik in glasnik miru, ki si s svojim zgledom in življenjem kazal pot ljubezni do Boga in bližnjega, izprosi nam milost, da bi tudi mi nosili Kristusove rane v svojem srcu, ne v trpljenju, ampak v ljubezni do sveta. Naj nam tvoje življenje, ki je bilo povsem posvečeno Bogu, pomaga, da tudi mi rastemo v veri, upanju in ljubezni. Amen.

Vsebina: Vtisnjenje ran svetega Frančiška

Sveti Frančišek Asiški je znan kot eden največjih svetnikov v zgodovini Cerkve. Rodil se je leta 1181 ali 1182 v bogati družini, a se je že kot mladenič odrekel bogastvu, da bi sledil Kristusu v popolnem uboštvu.

Leta 1224, dve leti pred svojo smrtjo, je Frančišek doživel eno najbolj izjemnih in mističnih izkušenj svojega življenja – vtisnjenje ran ali stigem. Na sam praznik povišanja Svetega Križa je Frančišek na gori La Verna (Alverna), tam je namreč imel kamnito kapelico, v samoti molil in premišljeval o Jezusovem trpljenju in imel videnje samega Jezusa. Med tem videnjem so se na Frančiškovem telesu pojavile Kristusove rane: na njegovih rokah, nogah in prsih. Frančiška je to še bolj utrdilo v ljubezni do njega.

Te rane je Frančišek nosil z velikim ponižanjem, skromnostjo in tišino. Zanj so bile znamenje njegove globoke povezanosti s Kristusom, ki je trpel za odrešenje človeštva. Rane so bile tudi izraz njegove velike ljubezni do Boga in so služile kot opomin na njegovo poslanstvo: prinašanje Božje ljubezni in miru svetu.

Frančiškova stigmatizacija je imela velik vpliv na Cerkev in na mnoge vernike, ki so v njem prepoznali svetnika, ki je bil povsem združen s Kristusovim trpljenjem. Še danes vsako leto 17. septembra praznujemo obletnico vtisnjenja ran svetemu Frančišku, kot spomin na ta poseben dogodek in kot priložnost za poglobitev v duhovnost in poklicanost, ki jo predstavlja.

Delo po skupinah: Razprava in vprašanja

Vprašanja za razpravo:

1. Kaj me najbolj nagovori v zgodbi o svetem Frančišku in njegovem življenju?
2. Kaj pomenijo stigme za nas danes? Ali so le simbol trpljenja ali kaj več?
3. Kako lahko mi v svojem vsakdanjem življenju, sledimo zgledu svetega Frančiška in postanemo bolj podobni Kristusu?
4. Kaj se lahko naučimo iz Frančiškovega odnosa do trpljenja in ponižnega prenašanja le-tega? Kakšen sem jaz in kaj lahko v zvezi s tem spremenim?

Dejavnost:

Vsaka skupina naj pripravi kratko predstavitev na temo "Kako lahko danes živimo po zgledu svetega Frančiška v povezavi do trpljenja, prenašanja stisk in težav?" V predstavitvi naj poudarijo konkretne korake, ki jih lahko posamezniki in skupnosti storijo, da bi postali bolj podobni Kristusu po zgledu svetega Frančiška.

Zaključna molitev

Molitev za posnemanje svetega Frančiška

Gospod Jezus Kristus,
ti si svetemu Frančišku vtisnil rane svoje ljubezni,
da bi bil pričevalec tvojega trpljenja.
Pomagaj nam, da bomo tudi mi nosili tvoje rane v srcu,
in nas vodi po poti uboštva, skromnosti in služenja,
da bomo postajali vedno bolj podobni tebi.
Naj nas tvoj Duh napolni s pogumom,
da bomo v vsakem trenutku živeli tvoje evangelij,
po vzgledu svetega Frančiška.
Amen.

Zaključna pesem:

O MOJ BOG, DOPUSTI MI

Naj nam bo ta kateheza v navdih in pomoč pri poglobljanju vere v Boga ter pri prizadevanju za notranji mir in mir po svetu po zgledu svetega Frančiška Asiškega.

ZANIMIVOST Pismo svetega Bonaventure

Sv. Bonaventura je v Mali legendi (povzema jo Hozana.si) ta dogodek opisal takole:

Zvesti Kristusov služabnik Frančišek je dve leti pred svojo blaženo smrtjo šel na visoko samotno goro, ki se imenuje La Verna, kjer je začel štiridesetdnevni post v čast nadangelu Mihaelu. Bolj kot navadno so ga napolnile radosti nebeškega zrenja, v njem je močnejše gorel plamen nebeških želja in je čutil večjo polnost vlitih darov božje milosti. Ko se je torej dvigal k Bogu in se potapljal vanj v serafinski ljubezni, je neko jutro okoli praznika povišanja sv. Križa molil na pobočju gore. Videl je, kako se mu iz nebeških višav bliža nekdo, podoben serafu, ki je imel šest blestečih in ognjenih peruti. Ko se je v silno hitrem poletu približal božjemu možu, je ta opazil, da nima samo kril, ampak da je tudi križan. Ko je Frančišek to videl, je silno ostrmel. Njegovo srce je napolnila radost in veselje. Občutil je neizmerno veselje v blagem Kristusovem pogledu, ki se mu je prikazal tako zaupno. Ko pa ga je gledal kruto na križ pribitega, je sočutna bolečina prebadala njegovo dušo.

Ko je videnje izginilo in je minil skrivnosten in zaupen pogovor, je njegovo srce plamtelo v serafinski ljubezni. Njegovo telo pa je bilo na zunaj zaznamovano z znaki, po katerih mu je bilo telo podobno Križanemu. Bilo je, kakor da bi kdo z ognjem vžgal sveta znamenja. Takoj so se namreč pojavila na rokah in nogah znamenja žebeljev: njihove glavice so se pokazale na dlaneh in na zgornji strani nog, njihove konice pa na drugi strani. Njegova desna stran je bila prebodena kakor s sulico in pokazala se je nezaceljena rdeča rana, iz katere je pogosto tekla sveta kri. Frančišek je bil kot nov človek, po novem in občudovanja vrednem čudežu zaznamovan s posebno predpravico, ki je Bog ni podelil v preteklih stoletjih. Vrnil se je z gore okrašen s svetimi ranami, na sebi je nosil podobo Križanega, ne na kamnitih ali lesenih ploščah, ki bi jih izdelal umetnik, ampak na svojem telesu, kamor jih je vtisnil prst živega Boga.